

ציירת ישראלית נושגה חיל ברומא

אוהבת להתגבר על קשיים. היא מכירה את אויביה — הרטיבות והחול המעורב במ"ח המזיקים לפראסקו. משום כך היא מוכנה להילחם בהם. כמו האטרוסקים. אם אתה מוכן למלחמה ושולט בסכניך קה שלך יחזיק הפראסקו שלך מעמד אפילו אלפיים שנה. ה"נה, לדוגמה, סומפיי".

אולם קליר לא חזרה ל־פראסקו. מאז ציירה פראסקו בגודל 12 מטרים מרובעים על קירו החיצוני של הבית הראי־שון אשר הוקם בשיכון חדש — עשתה רק אחד נוסף — לפי הזמנת קבלן גדול בציריך שנעשה בינתיים מיליונר. ל־פראנקוני.

היא עבדה באילוסטרציות, הכינה חיתוכי־עץ לספרים, רי־שומיעט לעתונים, מציירת, עושה ויטראזים ועקרת־בית. עתה היא מציגה ברומא לאחר שידר טוב, עורך־דין מעיר זו, ביקר בביתה, התפעל מן ה־תמונות ובשרבו לקח עמו שתי תמונות, התקשר עם גאלריות שונות בעיר וקבע את התא־ריך לפתיחת תערוכתה — על דעת עצמו...

היא מרגישה שעדיין היא "בורך". רחוקה מלהיות גא־טורליסטית בציוויה ולא קרו־בה לאבסטרקט. מי שאינו חר־שב כך — דווקא מבקרי ה־אמנות של עתונים חשובים באיטליה ואנשי הרדיו והטל־ביזיה, המגדירים אותה: "א־מנית אמיתית, העומדת מעל לאופנה ולסעם המשתנה".

אפרת ארד

מכתב שנשלח משגרירות ישראל לתל־אביב, הבטיח רבות: "שגריר ישראל מוכן לתת את חסותו לתערוכת הציירת. ונשמח להגיש לה כל העזרה הדרושה" כתב הנספח התרבותי באותה שגרירות במכתבו לאגודת הציירים והפסלים בישראל.

ואמנם, ציוריה של קליר סי־לארד באום הישראלית זכו ל־הוקרה ולהערכה כללית בגא־לריה. לה פונטאגלה, מן ה־ידעות באיטליה, שם מציגה בימים אלה שורת תמונות־נוף מזרחיות ודמויות ישרא־ליות סיפוסיות, בעלות סגנון עצמי.

"טעמה הטוב של קליר סילארד בצבעים משאיר ב־נו אותה הרגשה שאנו ח־שים עם שמיעת הצלילים של הסוגטה "לאור הירח"

קלייר סילארד

של בטהובן" — כך הגדיר־ה את ההתרשמות מתע־רוכתה של הציירת הישרא־לית סוכנות הידיעות לעני־ני אמנות "כרוניקה אמנו־תית", היוצאת לאור בערי־כתו של רנאטו מארמירולי, ברומא.

אולם, על אף התשבחות שהוענקו לקליר מצד מארמי־רולי ומבקרים אחרים לא לקח השגריר תחת חסותו את ה־תערוכה.

עבודה — לא משחק

ראשית דרכה האמנותית של קליר, בעלת העינים החכולות, המחייכות תמיד, והשיער ה־חום, נעוצה בארץ הולדתה, הונגריה. לאחר שסיימה את הוק לימודיה באקדמיה לאמ־נות זכתה במילגה מטעם ה־ממשלה הפדראלית ונסעה ל־שווייץ. שנים אחדות השתל־מה באקדמיה לאמנויות יפות "אקול דה בוזאר" בו־נבה ר־לאחר־מכן אצל אמנים איטל־קים, הם שלימדוה את הטכ־ניקה של הפראסקו.

נושאי ציוריה אינם נבדלים במאומה מן הנושאים אותם אפשר לפגוש במרבית התע־רוכות הפיגוראטיביות. אני מציירת את יפו, עכו, עין־כרם, סירות־דיג, עצים, נערות, חצרות מזרחיות, רחובות עקל־פלים... אולם איננה מוכנה לשקר לעצמה ולאחרים ולי־האמין באבסטרקט כבציור ר־ציני. "אינני מאמינה שאבס־טרקט יכול להעניק לצופה הווייה נפשית אמיתית".

בביתה שברמת־גן יש ל־קליר אטלייה גדולה, מלא אר־רה. שם היא מבטאה את עצ־מה בצבעים תוססים, היים, בר־הירים; שם היא מציירת כל תמונה פעמיים, חמש ואפילו עשר פעמים עד שהתמונה מ־ניחה את דעתה.

ליאונרדו אשם

הפראסקו הוא אהבתה הגדו־לה ביותר. ציור־קיר הוא מ־סובך ומסוכן כאשר מציירים אותו על טיח רטוב, אבל קליר